

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnia hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

**Raemond, Florimond de
Coloniae Agrippinae, 1655**

VI. De Ioanne Leidensi primo ipsorum Rege.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Sed nec reprobare ausim, quum sanctorum Patriarcharum exempla habeamus. Quod si gentiles olim crediderunt, iouem qui tamen ipsemet erat adulter, abstrusas etiam nemorum cauernas, luxuria contaminatas, fulmine perere: quanto magis verus noster Deus infamem hanc & publicam luxuriam sulphure & igne puniet? Interim hircus hic oligissimus eos, quise ijs qua à Deo, ut iactabat, ipsi reuelata essent, opponere auderent, gladio & alijs modis necabat. Et quemadmodum olim magnus ille tyrannus Attila Hunorum Rex, ut crudelitas sua odium in Deum quodammodo deriuaret, Dei flagellum se dixit; sic impius hic, ut Schelestissimi suis dogmatis & factis colorem aliquem quereret. Nuncium se Dei, & mandatorum eius Executorem ferre non erubuit.

V. Ex Propheta demum Rex factus, publice coronam sumit, in foto solium sibi panno vestitum aureo fieri curat, pro regum consuetudine deligit sibi proceres aulicumque comitatum, ex ornamenti ecclasticis preciosae amictum. Quoties in publicum prodibat, Catonianam quadam grauitatem vultu praeferebat. Ante eum equitabant adolescentuli bini; quorum dexter Biblia aureis laminis cooperata, alter euaginatumensem gestabat. Ibi omnes, nisi se sati vixisse arbitrarentur, in genua & ad pedes eius se prosternebant. Ipse manu aureum orbiculum ferebat, his in scriptum litteris: **Rex Iustitia In Terra.** (a) In omnibus vero tantagrauitate atque adeo maiestate vtebatur, ac si rex natus, atque ad regnum educatus fuisset. Habeo eius effigiem corona capite, & collo crassam auream catenam gestantis, cui appensus est orbiculus duobus gladiis transfixus, qui pectus attingit. Lateti eius adiuncta est prima regia eius regia, Anna Delphonica nomine, insigni forma mulier, pallio preciosissimis pellibus subdeto amicta, & ingenti fibula conexo, cui addita est auro lamina, in qua orbiculus itidem visitur, duobus gladiis transfixus. Sicut olim Romanorum Imperatores, Reges Assyriorum, Mauritanorum Scriphij regiam Maiestatem cum Pontificali dignitate coniuxerunt; sic nouus hic rex quoque cœnam celebrans, sacerdotis munus obibat, & panem ipse singulis, Regia vero poculum porrigebat, ijsdem quibus Sacramentarij verbis: **Accipite, comedite, annunciate mortem Domini.** (b) Et hoc quidem modo Cœdam ille durante obsidione instituerat, in qua simul (ut etiam apud Belgas & Scotos fit) omnes, circa quatuor milia discubue-

rant Ait Lutherus, non hanc fuisse exercitati alicuius, sed rudis adhuc cacodæmonis technam; vel si sit exercitatus, certè à Deo catenis ita reuinctum fuisse, ut subtilius insidiari non potuerit. Ita Lutherus de pullo sui Magistri, à quo ipsem fuerat altius artes edocitus Alsterti, & alibi, ut libro primo insperimus, decebat enim, si tamen in Sathanæ regno decentia vel ordo teneret, ne discipulus esset supra magistrum. Cauit igitur gloriaz suæ his verbis Lutherus, ne alterius hæretici spiritus suo spiritu glorioſior videretur, pariter de se Cacodæmonem confessus, cū alienum dæmonē suo, in excellentiæ certamine succumbentem, inducit. Porro inter cœnandum rex idem Anabaptistarum surrexit, & quendam, quem proditionis tamquam alterum Iudam insimulabat, sua manu decollauit, nescio quem Christum imitatus, nisi forte alium illum, qui antichristus dicitur & ab initio homicida fuit. In illa vero cœmeronia seu actione cœnali corouæ eximiam capite, multos vero preciosos annulos digitis gestabat, aureo pallio amictus. Mirabilis mira puritas Euangelij à Luthero in orbem ex sub scanno reproducti! In quâ multo ampliorem & veriorem antithesen, Lutere, habebas, quam in Christo & Papa Romano, quam in aula Torgauensi pinxisti. Sed pompam hanc si vis, latius vide apud Lutherum descriptam (c). In omnibus vero scriptis & libris ad hoc se missum ferebat, ut Iesu Christi regnum institueret, & scripturæ mysteria recte interpretaretur. Ad quin doctrinam denunciandam è suorum numero delegit xxviii, qui, velut Pandora illa fabulosa, vna manu salutem, altera maledictionem Mundo ferant; (d) Hos ille secum cœnatos emitit, & quod cuique proficiscendum sit demonstrat, dato cuique præter viaticum nummo auro, quem ijs in locis quæ doctrinam ipsorum non admitterent, relinquere iubentur, testimonium scilicet futuri interitus & exitij sempiterni. Hi quum egressi ad suum quisque locum venissent, horribili voce per oppida passim illud **Pensentiam agite, ingeminabatis;** seque à Deo & Prophetâ eius, nouæ Hierosolymæ rege, ad hoc missos dicebant ut Euangeliū haecenus numquam recte

a Vide Hortens. libr. de Anab. fol. 33. c. 1. Bulling. lib. 2. c. 9. p. 50. L Osiand. lib. 2. cap. 33. cent. ibid. fol. 240. b Pont Heister. lib. 10. fol. 477. & lib. 11. fol. 490. Dorp. & Hortens. ibid. Alter lib. contra Carlstad. c Tom. 2. VVitteb. pag. 414. d Sleid. lib. 10. pag. 232. Boland lib. 4 hist. Monast. Daniel Susat. in confess. pred. sus.

recte intellectum interpretarentur, eosque re-baptizarent: ut quia litter regnum eorum ad ipsi-ci non possent. Multis iam saeculis vniuersum Mundum à Papa fuisse seductum. Sed & Lutherum dum omnia interpolare velit, omnia corru-pisse. (a) Vnus eorum, Knipperdolingus nomine, nihil scilicet nisi sapientiam vt sibi videbatur ex-halans, (ego stultitiam dicam aut impietatem) obuijs in os iussuflavit, dicens, *Accipite Spiritum San-dum*. Mira quidem, inquietes, res. Sed tamen talis, quam eadem veterem hereticum Marcum fecisse, Irenaeus lib. i. testatur. Missi isti, noui Apostoli, plerique capite diuersis in locis multati sunt, ac ypus tantum ad regem est reuersus. Idem in Hol-landiam postea alios ablegauit, nimurum Iacobum Campesium, & Ioannem Matthiam, quorum opera Anabaptismus ibi valde fuit propagatus, vt & in Frisia, quo Ioannes Galleus missus fuerat. Quocunque illi venerunt, magnæ animorum mu-tationes ac turbæ exortæ sunt, præsertim Amste-rodami, ybi tres de nouis illis Euangelistis, tamquam Spiritu S. correpti, per plateas discurrerunt, primus clamans, *Civitas noua est Dei infantum*: se-cundus, *Pœnitentiam agite, emendate vitam: tertius,* *Maledictio super omnes malos.* (b) Quæ præterea sub nouo huius regis ac Prophetæ regno contigerunt omitto: vt quæ ab Henrico Dorpio, Lamberto Hortensio, Kerssenbrochio, Bolando, & Arnaldo Melshouio accurate ac prolixè sunt descripta.

VI. Occupato, vt diximus, ab Anabaptistis Mo-nasterio, Germaniæ Principes, vicini præsertim Episcopo Monasteriensi Francisco Waldeccio, ciuibus que exulantibus auxilia decernunt, ac post inauditam fere famem (nam & infantes à pa-rentibus comedtos Coruinus scribit) urbem in potestatem redigunt, capto inter alios ipso quoq; rege, & augendi supplicij ac terroris cæteris Ana-baptistis incutiendi cauila per diuersa loca cir-cumducto. (c) Per hanc occasionem, Landgrauij concionatores cum eo sermonem contulerunt ac disputatione, de regno Christi, de Magistra-tu, de Iustificatione de Baptismo, de Cæna, de Incarnatione, de Coniugio; coque illum tandem redegerunt, si Sleidano credimus, vt in plerisque assentiretur, & quidni assentiretur? quippe ex eodem ouo Lutherò prognatis Alias ex domesticis Monasteriensium historijs constat, peruicacem alienumque à Catholica fide Spir-itum retinuisse, nam ad Episcopum adductus & ro-gatus, qua fretus auctoritate regaum sibi in ciui-

tatem ac populum arrogasset, respondit, se diui-nitus eò vocatum, hancque voluntatem vni ex Prophetis suis Deum manifestasse. Merito igitur Coruinus (& ipse Lutheranus & que ac Sleidanus) qui huic disputationi interfuit, Sleidanum im-po-sturæ arguit, scribenseum in plerisque suis errori-bus perseverasse. Sic enim scribit: *Bone Deus, quas nugas ille nobis de regno Christi temporali afferebat, vjus ad hoc testimonij quibusdam ex Apocalypsi positiō.* Quanta obstinatione in errore de parvulorum baptis-mo persisterebat! quem à Papa institutum aiebat. Neque ab hoc errore dimoueri potuit. Et quemadmodum perti-nacia ultimum est ignorantium refugium; sic ille mil-le, potius mortes subiturum se dicebat, quam ab hac op-iōne discedere. De Cæna Domini rogarus, confessus est, initio se cum Zwinglio & Zwinglianis sensisse, sed dini-nitus postea sibi reuelatum, Lutheri opinionem esse me-liorem. Iudam vero Iesu Christi corpus recepisse ac co-medisse, aut quemquam impium id recipere, præfracte negabat. (d) Instantibus, Sacramentorum virtutem non à nostris meritis sed verbo Iesu Christi dependere, nihil aliud respondere potuit, quam, quum ipsis crederent quod vellet, permittere sibi quoque credere quod maxime verum videretur. Vnum quemque suo sensu abundare. (e) Credere in Sacramento hoc esse Corpus Christi, atqui non in vsum impiorum, sed piorum. Ad humanæ Chri-sti naturam quod attinet, eum ex Maria Virgine nature faciebatur, sed eo modo quo Sol per vitrum traducet. Vbi vero scriptura testimonij videtur se sensit: Luth-erani, ait, valde caci sunt atque imprudentes, qui se meam velint amplecti sententiam, omnium argumento-rum quibus Zwinglius in disputatione de Cæna uitur vim evanescere videbunt. De Polygamia fassus est, eam rem essonui exempli nunc. (f) Quum vero Deus eam in veteri Lege SS. Patriarchis pro peccato non imputa-rit, se quoque Electis ampro peccato non imputaturum. Si tamen à magistratu prohibeat, ei obediendum ejc. In eo enim quod magistratus auctoritatem ac potestatem, siue boni siue mali, in dubium reuocasset, errorem suum fassus est (g) hocque unum caput retractauit, nisi quod de Iustificatione idem fere cum Lutheranis se sentire declarauit, hominem scilicet sola fide iustificari. Reli-

N qui

a Sur. in hist. com. an. 34. fol 235 & seq. Cochl. in Act. pag. 287. Kersfebr. hist. Monast. b. Hortensi. fol. 61. b. 3. Dorp. & Kersfebr. hist. Monast. c P. Heut. lib. 11. hist. Belg. p. 491. Sleid. lib. 10. fol. 237. d. cent. 16. Osiand. cap. 31. lib. 2. fol. 235. & seq d. Id. docet Calvinus, c Hortensi. fol. 7. & Boland. lib. 3. & 4. f Osiand. cont. 16. cap. 32. lib. 2. fol. 2. 9. g Eder. inquisit. Euang. pag. 52. Buchinger in Chron. Ecclesi. fol. 340.